

Aquest matí de tardor ha arribat a Castelló el mateix vent que bufa un [poema](#) de Dylan Thomas. *Especially when the October wind...* «Sobretot quan l'oreig de l'octubre / amb dits glaçats em malmena els cabells, / après pel sol mesquí, vaig sobre foc / i projecto l'ombra d'un cranc per terra». Així el va traduir el poeta Isidre Martínez i Marzo. A la Plana, en tocar terra, l'espectacle és bellíssim: el sol té l'ancestral costum de llostrejar marjal amunt fins a encendre, ambrats i fòssils, els peus bruts de la ciutat. Tot i la primera tebior, si hom puja pel camí de Taxida, que a l'alba acull la nostra ombra de cranc, és sorprenent l'augment de temperatura que tot d'una se sent en ascendir els només tres o quatre metres que hi ha entre els oprimits tarongerars i la primera línia d'asfalt que traça la ronda Est. La nit encara no refreda prou la ciutat i hom topa bruscament, en remuntar l'esglaó de la ronda, amb la recarregada eixutor de l'ambient urbà, quan no amb un cert baf a resclosit. Contràriament, si hom camina vora riu -tacat ja pels blancs estols d'[agrons](#) exaltats pel fruit dels darrers ruixats-, el descens tèrmic és molt més perceptible en baixar pel camí de la Donació, reialme resistent de la rosada. En arribar a Lledó, he detectat certa urgència en l'esfullament dels plataners. Més jaquetes matineres. Les primeres cares de fred. Per als intolerants, com jo, a la calor -encara anit dormia destapat-, és una delícia poder sentir en la pell com, per fi, la tardor s'hi imposa.